Obsluhoval jsem kdekoho

Zdeněk Košař

Veselé historky z „restaurací a jídelen"

nastole

OBSLUHOVAL JSEM KDEKOHO

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz
www.knihynastole.cz

Zdeněk Košař
Obsluhoval jsem kdekoho – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Obsluhoval jsem kdekoho

Veselé historky z „restaurací a jídelen“

Zdeněk Košař

nastole

Hotýlek u nádraží, kde jsem začínal

© Zdeněk Košař, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7448-888-7 (1. zveřejnění, 2026)
ISBN e-knihy 978-80-7448-902-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7448-932-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7448-933-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Kdyby mi někdo řekl, že napíšu knihu...

Kdyby mi někdo v mládí řekl, že jednou napíšu knihu, doporučil bych mu studený obklad a den volna. Ale člověk za těch pár desítek let nasbírá tolik zážitků, že je škoda je nechat jen tak ležet v hlavě – obzvlášť ty, které by jiného poslaly rovnou na psychiatrii.

Každý člověk má svůj příběh. Některé jsou tiché, jiné hlučné, některé se ztratí v čase – a některé si zaslouží být vyprávěny. Patřím k těm, kteří celý život stáli mezi lidmi: v restauracích, u výčepu, v kuchyních, na place, v hluku i v tichu po zavíračce. Viděl jsem generace hostů, kolegů, šéfů i kamarádů. A přesto, nebo právě proto, si stojím za svým.

Tahle kniha není o slávě ani o velkých gestech. Je o práci, která voní po pivu, o lidech, kteří drží provoz pohromadě, o přátelství, které vydrží roky, a o chvílích, které se člověku zaryjí pod kůži. Je to příběh jednoho života – obyčejného, a přitom neobyčejně lidského.

Rozhodl jsem se podělit o to, co jsem zažil, koho jsem potkal, co mě potěšilo i zklamalo. A hlavně o to, co mi zůstalo v srdci. A já věřím, že právě v té upřímnosti je síla této knihy.

A jak jsem se ke své milované práci dostal?

Po základní škole jsem si uvědomil, že je čas hledat si zaměstnání. Šel jsem tedy do učení – na obor strojní zámečník do Dopravních podniků města Plzně. Po týdnu jsem zjistil, že na to nemám. Dostali jsme velký kus železa a museli jsme z něj udělat malou krychličku. Celý den pilování... Ten zvuk pilníku klouzajícího po kovu jsem prostě nesnesl.

Po čtrnácti dnech jsem se s mistrem a oborem rozloučil a přešel na učební obor číšník. To mi vyhovovalo – deset chlapů, dvacet pět štěbetavých ženských. Vyučil jsem se v restauraci Bohemia, kde jsem poznal tu skvělou starou gardu vrchních, kteří něco znamenali. Bohemka už bohužel nestojí. Je dva roky zbouraná.

V roce 1972 jsem nastoupil do Stříbra k útvaru 4405, kde jsem byl do roku 1974, a pak jsem se vrátil do Bohemky. Vydržel jsem tam dvacet let a v devětaosmdesátém přešel do Plzeňského Prazdroje, do restaurace, která byla u hlavní brány. Když se otvírala Restaurace Na Spilce, museli jsme tam všichni nedobrovolně přejít. Ratejna pro šest set lidí.

Za pár let jsem přešel nahoru do dřívějšího Rudého koutku. Tam jsem dělal šéfa cateringu. Vydržel bych tam až do penze, ale rok předtím tam začal mocenský boj o koryta. Musel jsem odejít, stejně jako několik mých kolegů. Moje místo dostal známý mé nové vedoucí. V to, že boží mlýny melou pomalu, ale jistě, jsem začal věřit až tehdy, když lidi, kteří se postarali o moje propuštění, pivovar vykopal jednoho po druhém. Tři tam ale ještě stále jsou.

Nesl jsem dost těžce, že musím náhle a z ničeho nic odejít. Rok jsem byl doma. Pak se ozval audit, že by potřebovali nějaké informace na určité zaměstnance – tak jsem je poslal někam.

Další dva roky jsem pracoval v restauraci U Přeška v Přešticích. Tam mi to však nadobro znechutil jeden provozní a já za sebou natrvalo zabouchl dveře v pohostinství.

Přešel jsem do Bohemia Sektu, kde jsem poznal ty správné kolegy. No a ve věku sedmdesáti let jsem odtamtud odešel do penze. Docela mě to mrzelo. Stýská se mi po zaměstnancích z Bohemky. Super lidi od vedení až po dámy na úklid.

Musím připomenout, že nejen v restauraci Bohemia, ale i v restauraci Na Spilce jsem poznal bezva vrchní, číšníky, servírky, kuchaře, vedoucí (až na dvě), všechny možné lidi a hosty.

A hlavně **nesmím zapomenout na svého kamaráda Čendu, kterému bych rád tuto knihu věnoval**.

Zdeněk Košař

facebook.com/Obsluhoval jsem kdekoho

Zleva Venca Náhlovský, ***Čenda Sábl****, Honza Moravec*

Příběhy na place

Někdy si člověk myslí, bůhvíjak význačné osobnosti neobsluhuje, a přitom dlouho ani netuší, jaké lidi má přímo vedle sebe na place – kolegy, kteří toho v životě dokázali mnohem víc.

Pan Malina, podle kterého napsal pan Hrabal novelu Obsluhoval jsem anglického krále. Pan Šašek, chartista, kterému Státní bezpečnost věčně dýchala na záda. Pan Kopřiva, který se měl původně zúčastnit atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha, ale čtrnáct dní před akcí se zranil. Pan Čermák, který bez okolků vykázal místní buňku KSČ z restaurace s tím, že zavíračka je v deset večer a oni jsou hosté jako každý jiný (vyfasoval za to půl roku natvrdo). Nebo Honza Hora, zatraceně dobrej boxer.

Psal se rok 1969 a já nastoupil svoji životní cestu jako učeň na číšníka v Plzni, v hotýlku U Nádraží. Klasický prvorepublikový hotel, recepce, kde jsem nikdy nikoho neviděl stát, kromě kouřících číšníků, restaurace pro zhruba čtyřicet osob, vzadu salonek s poloviční kapacitou. Docela slušný počet hostů na obědy. Bylo dobrým zvykem pomáhat hostům při příchodu nebo odchodu s kabátem. Chodil tam jeden starší pán, měl na sobě vlněný kabát à la Hapka, který si nikdy nesundával. Jednou mu nesu kofolu, stojím u něj, když vtom u stolu za námi vstává jiný host a nechtěně do mě vrazí. Samozřejmě jsem celou kofolu vylil pánovi na záda. Říkám si v duchu: „Ty vole!" Běžím k výčepu, popadnu první hadr, co uvidím, vracím se k hostovi a začnu mu s ním divoce jezdit po zádech. S hrůzou zjišťuju, že jsem vzal prachovku... Pozoruju, jak jsem obsah prachovky přenesl na vlněný kabát. Vznikl tam malý hrb z prachu a žmolků. Vtom jde okolo vrchní, vyvalí oči a povídá hostovi: „Vidíte, jak vám to chlapec krásně vyčistil!" Druhý den pán přišel zas. Koukám, na zádech má krásně světlý flek, vydřený od nějakého hrubšího kartáče. Nechal si ode mě sundat kabát a nic neříkal. Akorát asi usoudil, že jsem mu z něj nadobro udělal deku, protože když odcházel a já mu pomáhal do rukávů, suše prohodil: „Hoď to na mě jako na koně!"

V hotýlku U Nádraží jsem byl již třetí rok. Jednou si nás zavolal pan vrchní: „Chlapci, byli jste vybráni a dostali důvěru, abyste šli na Den učitelů obsluhovat předsednictvo. Pozor," dodal spiklenecky, „bude tam Gusta Fučíková!" Čekal, že asi oněmíme. Omyl!

Světový den učitelů připadá na 5. října, u nás se Den učitelů slaví 28. března na výročí narození Jana Amose Komenského. Je ráno a my přicházíme do dřívějšího Odborového domu Peklo, který má nyní moderní název Kulturní dům Peklo. Všude šíleně lidí. Akce začíná v devět hodin, všichni jsou nervózní a zároveň natěšení. Je devět hodin. Úderem deváté už jsou všichni v sálu a vtom přichází ona – Gusta Fučíková. Co se děje, nechápu: jásot, potlesk ve stoje, někteří

i pláčou. My máme dvě hoďky volno, než začne svačina. Nudíme se, zapadneme do výčepu a koupíme si každý jedno pivo. Působí na nás rychle, začínáme se honit po chodbách a mlátit příručníky. Jednu chvíli nechtěně odhrneme závěs a vletíme přímo na pódium. Proběhneme za zády sedícího předsednictva a sleduje nás při tom asi sedm set párů očí. Průšvih... A to ještě netušíme, že mnohem větší teprve přijde.

V deset dopoledne odchází předsednictvo do salonku a nastupujeme my. Roznášíme studené mísy, tehdejší klasiku: šunka, salám, sýr, máslo a okurka. Na kolegu Čendu vyjde akorát Gusta. Položí před ni talíř a slušně popřeje: „Dobrou chuť!" Vtom slyšíme Gustu, jak si vymýšlí: „Pane vrchní, já nejím salám, nevyměnil by mi ho pan kuchař za sýr?" To, co odpoví Čenda, vyrazí všem přítomným dech. Povídá: „Víte, já nevím. Ale když tak se jděte domluvit s panem kuchařem sama, zda vám to vymění. Mě by kopl do zadku!" V salonku se rozhostí hrobové ticho. Kdyby mohli, napařili by nám doživotí.

Čekáme hosty na slavnostní oběd. Vidím, že přichází jeden význačný politik. Ruce v kapsách, postaví se před dveře a čeká, až mu někdo otevře. Oběd proběhne v pohodě. Jako pozornost, že se zúčastnil, dostane tašku, ve které je patrně lahev. Rozhlíží se, uvidí mě a povídá: „Vemte to za mnou do auta." Schválně se zdržím, abych mu nemusel otvírat dveře. Venku minus patnáct stupňů, on v kabátě, šálu na krku, a já pouze v bílé košili jdu za ním. Scházíme ze schodů a on na mě: „Opatrně, ať se to nerozbije." Pak poklepe u auta na okénko a řekne řidiči: „Vemte to od něj." Asi už má tak zmrzlou hubu, že ani nepoděkuje. Nenávidím ten novodobý snobismus. Vědět, že za pár let budu někomu dělat podržtašku, určitě jsem nejel v devětaosmdesátém do Prahy s vlajkou. A nejhorší je, že pán teď bude kandidovat na primátora nejmenovaného krajského města.

Těsně po vyučení pan šéfkuchař povídá: „Chceš si vydělat nějakou pětku?“ Odpovím: „Jasně, rád.“ Šéfkuchař: „Tak v sobotu přijď v devět, pojedeme do jedné vesnice. Budeš tam čepovat pivo a já tam povezu gulášovou polévku. Počítej s tím, že je to na celý den.“

Ráno jsem přišel do práce kolem osmé a všude už nádherně voněla gulášovka. Říkám: „Pane šéf, to je teda náramná vůně.“ On na to: „To víš, jsem tu od šesti a mazlím se s ní.“

Šéf měl starou škodovku stejšna. Naházeli jsme do kufru tři sudy piva, velký termos s polévkou a vyrazili. Auto už bylo dost staré, moc rychle nejelo, tak jsem šéfa ještě hecoval: „Dojedeme tam vůbec do večera?“ Šéf kontroval: „Neměj strach, něco uvidíš, hned jak vyjedeme z města.“

Město bylo za námi, šéf na to šlápl, auto ožilo a začaly serpentiny. Spokojeně povídá: „To nejezdí, to lítá!“ Najednou jsme vzadu uslyšeli ránu a celé auto provoněla polévka. Šéf zařval: „Ty vole a je to v prdeli! Já jsem asi blbě zavřel ten termos!“ Když zastavil u krajnice a otevřeli jsme kufr, všude tekla polévka a na dně termosu zůstalo jen pár vařených brambor. V tu chvíli jsem slyšel celou jeho zásobu sprostých slov, co za léta v kuchyni i v životě posbíral. Popadl ubrusy, které jsem měl připravené na zadekování stolů, a začal s nimi vytírat kufr. Další ubrus padl na to, abych utřel sudy a chlazení. Povídám: „Šéfe, a čím teď zadekuju stoly?“ Šéf vyštěkl: „Na to se vyser, dáš jenom jeden ubrus nahoru!“

Cestou šéf v kuchařském mundúru zajel k jedné samoobsluze, kde vykoupil veškerou pytlíkovou gulášovku a k tomu přibral tři kila párků. Když se vrátil, rozčiloval se: „Ještě ta kráva za pokladnou měla blbý kecy, že jsem prý rychlovařič! Já, který vaří s láskou!“ Všechno naházel do prázdného termosu a cestou mi kladl na srdce, že musíme dělat, jak je termos strašně těžký, aby nikdo nepoznal, že je v něm prd. Když jsme dorazili na místo, už tam postávalo pár chlapů. Jen co jsme otevřeli auto, všude se linula vůně rozlité polévky. Chlapi hned čenichali: „Ty vole, ta ale voní!“ a hned se nabízeli, že nám pomůžou odnést termos do kuchyně. Šéf je rychle zarazil: „Kdepak, pomozte tady radši mladému s pivem.“ Nesli jsme ten „strašně těžký“ termos sami dva do kuchyně.

První věc, co šéfkuchař udělal, byla, že vyrazil místní paní, která tam pomáhala. Poslal ji za mnou k pípě, ať mi myje sklo, a vymluvil se, že by se mu pletla pod nohy, protože potřebuje polévku ještě trochu dochutit. Pak začal čarovat. Pytlíkovka byla uvařená coby dup. Chlapi už byli nalití pivem, a tak se pustili do polévky. Uznale pokyvovali hlavami a mlaskali blahem. Když se pak kolem mě šéfkuchař mihnul, zdálo se mi, že má nějaké větší břicho. Vzápětí mi to docvaklo – pašoval pod rondonem prázdné pytlíky od polévky nenápadně ven do auta. K večeru už jsem si z něj dělal prdel: „Šéfe, nezbyla tam náhodou ještě jedna pytlíková?"

Když jsme jeli večer domů, povídám: „Šéfe, to byl teda den, co?" A šéf jen znechuceně mávl rukou: „To jo. Příště se na takovou akci vyserem. Já se jim doma půl dne chystám s poctivou polévkou, pak ji vyleju, uvařím jim sračku z pytlíku a oni to ani nepoznají!"

Jednou k nám do práce nastoupila nová kolegyně. Byla to vášnivá chovatelka andulek, a když šla ráno kolem zverimexu, neodolala a jednu si koupila.

Přišla do práce, v ruce krabičku. V naději, že jako zápisné přinesla nějaký dortík, jsem zajásal: „Copak to tam máte?" „Pojďte do salonku a uvidíte!" Tam otevřela krabičku a andulka frnk – a začalo divadlo, pták lítal po salonku. Kolegyně měla na sobě letní šaty na ramínka a andulka neudělala nic lepšího, než že jí přistála na zádech a začala po nich pochodovat. A celá restaurace pak slyšela: „Jééé, pane Zdeňku, sundejte ze mě toho ptáka, to mě vzrušuje!" A vzápětí to zařvala znova. Slyšel to celý podnik.

Vyjdu ze salonku a v restauraci naprosté ticho, všichni na mě koukají. Mají mě patrně za nějakého sexuálního úchyla. Červený jako rak jsem okamžitě zmizel z placu. Kolegové mi pak ještě několik týdnů z legrace říkali, ať na ni proboha už nedávám toho ptáka.

Stojíme u výčepu, když vtom přijde jeden „známý“ zpěvák z Prahy. Bez pozdravu. Považuje to za zbytečnost, vždyť jsme jenom číšníci, kdežto on je pan Někdo. Vyštěkne: „Je tady vedoucí?“ Povídám: „Jo, někde tam nahoře.“ On: „Tak mi ho zavolej!“ Já opáčím: „Kdo jste?“ „No vy mě neznáte? Já jsem přece XYZ!“ Vletím do kuchyně, a aby to slyšel, volám na kuchaře: „To byste nevěřili, je tady XYZ.“ Z kuchyně všichni na place, včetně umělce, slyší hlas kuchaře: „No a to se máme posrat? To je pěknej vůl.“ Hvězda to správně vyhodnotí jako provokaci.

Zavolám vedoucímu, ten přijede dolů a sedí pak spolu u stolu. Nesu jim pivo a zpěvák mi vrací úder. Položím před něj pivo, po sklenici ještě trochu stéká pěna. Byla to sklenice Rastalka. Hvězda povídá vedoucímu: „Vidíš, přinese mi pivo a ještě po sklenici teče pěna.“ Vedoucí se mě ale zastal: „Proto je tam dole ten papírový kroužek, rozetka, který to zachytí.“ Hvězda už raději nic neříká, ví, že by se ztrapnila ještě víc.

Když odejde, vedoucí mi říká: „Příště řekni, že tu nejsem, peněz má jako sraček, a chce po mně, abych mu sehnal zadarmo výčep.“

Jednou jsem pozval kamarády na oběd. Protože jsem řídil auto, dal jsem si limonádu. Servírka ji přinese a naleje. Už to, že hrozně pěnila, bylo divné. Ochutnám a říkám servírce: „Slečno, ta limonáda je kyselá.“ Ona odpoví: „Já vím, to se bere pořád ta nová a ta stará tam zůstala, až zkysla.“

Oběd v pohodě. Po něm si dám nanukový dort se šlehačkou. Slečna ho přinese, šlehačka je vedle na talířku. Ochutnám ji, taky kyselá. „Slečno, ta šlehačka je taky kyselá.“ Servírka: „Já vím, proto jsem ji dala vedle, aby vám nezkazila chuť.“ Říkám: „A co ještě víte? Abych věděl, co si už tady nedávat.“

Stojím před restaurací a vidím, jak v mercedesu přijíždí jeden náš štamgast Endy. Je to takový věčný rejpal – jednou je pivo takový, podruhý makový. Když vejde do restaurace a sedne si ke stolu štamgastů, ještě se pro jistotu zeptám, ač vím, že pije dvanáctku: „Co si dáš k pití?" „Dej mi dvandu." Přijdu do výčepu a načepuju mu jedno nealko pivo. Jenom na něj hodím pěnu z dvanáctky. Vypije ještě tři a povídá: „Budu platit!" „Tak jaké bylo dneska pivo?" ptám se. „Jo, šlo to." Řeknu mu cenu. Platí dvě třetiny toho, co jindy. „Ty vole, vy jste zlevnili pivo?" „To ne, ale měl jsi čtyři nealka, takže můžeš jet klidně autem domů." Od stolu štamgastů se ozval hlasitý smích a Endy od té doby ani nepípne.

Pivnice, dlouhé stoly po devíti židlích a na každém z nich stojí dva veliké skleněné popelníky. Jako první hosté přichází skupina osmi Amíků. Dají si osmkrát guláš a stejný počet piv. Přineseme jim objednávku, popřejeme dobrou chuť a odejdeme.

Za chvilku jdu okolo a nevěřím vlastním očím: popelníky jsou plné knedlíků! Jdu do kuchyně a říkám kuchařovi: „Ty vole, ty knedlíky stojí asi za hovno, naházeli je všechny do popelníků." Jdu se tam znova podívat a čeká mě ještě větší překvapení. Vidím, jak si ty knedlíky z popelníku zase berou jeden po druhém a dávají nazpátek na talíře. Jedli je totiž hezky postupně. Okamžitě jsme stáhli popelníky ze všech stolů, aby nepoznali, do čeho si knedlíky dávali. Byla to na hoďku nekuřácká restaurace. A nebyly žádné obyčejné popelníky, šlo o docela hezky zdobené sklo.

Jeden čas jsem pracoval s kolegou, který vždycky hned po příchodu do práce zamířil ke skříňce, kde si schovával flašku, a musel si dát pár loků. Jinak by neodnesl ani kafe, jak se mu třásly ruce. Někdy to ale

přehnal, a pak když objednával hostům, byla to hotová bomba. Zašel tak daleko, že se lidí při objednávce kuřete vyptával, jestli chtějí levé, nebo pravé stehno a levé, nebo pravé křídlo. Jednou si manželský pár skutečně poručil jedno levé a jedno pravé stehno, jenže kuchař mu náhodou nandal na talíře dvě pravá. Když je přinesl, hosté se hned ozvali, že si přece objednali každé jiné. Kolega povídá: „Bohužel, tahle kuřata jsou z Černobylu, u těch si moc vybírat nemůžeme." Pak ke mně přišel a povídá: „Ty vole, já už nesmím tolik chlastat, kecám potom kraviny."

Za dva měsíce u nás skončil.

Už čtrnáct dní jsem nespal, blížil se týden ruské kuchyně v rámci Družby... Dostali jsme zdobené bílé haleny, přepásané žlutým provazem. Horší to měly kolegyně, které nafasovaly bohatě vyšívanou bílou blůzu a dvacet centimetrů vysokou čelenku, zdobenou broušeným sklem. Nechtěl bych tu tíhu nosit celý den na hlavě. Vypadali jsme jako komparz z filmu Mrazík a vařila se výhradně ruská jídla.

Přijel zájezd a domluvil jsem se s průvodcem, že si dají bitky po kozácku. Jdu do kuchyně, netuším, že průvodce jde pět metrů za mnou, a volám na kuchaře: „Šéfe, dvacetkrát ty zbytky po kozácích!" Zezadu se hned ozve: „My tady žádný zbytky po kozácích žrát nebudeme, chceme normální jídlo!" Musím mu vysvětlit, že jde o číšnický slang, než váhavě souhlasí. Další pecka na jídelníčku byly těftěly v tomatě. Ty nešly na odbyt skoro vůbec, leda tak na personálku. Šel jsem za šéfem a povídám: „Těftěly!" On nadšeně vyhrkne: „Kolikrát?" Já na to: „Nechtěli!" A už za mnou letěl knedlík.

Týden ruské kuchyně skončil a vodka Stoličnaja pak tekla proudem. Musím dodat, že to oblečení tenkrát nešlo odmítnout – byla to povinnost.

Další z příběhů starých přes třicet let. Jistě máte rádi, když je sanitární den a jdete si sednout někam s kolegy – prostě se neplánovaně odvázat. Ráno jsme ještě udělali obědy a ve dvě hodiny se restaurace zavírala s tím, že se bude sanitovat. Celá naše parta číšníků se vydala do klubu mládeže, kde pracoval jako vedoucí náš dobrý kamarád. Sice jsme nebyli svazáci, ale nacpali jsme se do restaurace, kde zrovna mezi svazáky probíhala přednáška o sexualitě s jedním známým sexuologem. Za chvilku nás samozřejmě napomínali, že jsme na svazáky příliš hluční. Uběhla hodina, všichni vypadli, zůstali jsme tam jenom my a teprve pak se to rozjelo! Začali jsme pít sekty a prázdné lahve jsme házeli za sebe – žádná se bohudík nerozbila. Chlastačka to byla veliká. Nezůstala tam jediná plná lahev šampusu.

Ráno mi volal kamarád, že když přišel do práce, seděla tam uklízečka Maruška a plakala. Povídá jí: „Maruško, ty pláčeš, že je tu takový bordel?" A ona na to: „To ani ne, ale tohle přece nemohli udělat svazáci!"

P. S. Ani jeden z nás samozřejmě svazák nebyl!

Jistě to znáte, když vám host usne za stolem. Mě zkušení páni vrchní hned po vyučení naučili, jak se takový spáč budí: chytí se za kotletu a pořádně se za ni zatáhne. No a jednou vidím, jak u stolu spí chlap. Ptám se: „Pane vrchní, můžu ho vzbudit?" „Jasně, jednou to musíš zkusit poprvé," povídá. Už to mi mělo být divné, že všichni vrchní rázem přestali dělat, postavili se a sledovali mě. Říkám si: sleduje mě elita podniku, tak se musím ukázat! Přišel jsem k hostovi, chytil ho za kotletu a pěkně potáhl.

Co se stalo pak, jsem opravdu nečekal. Tak rychlý pohyb ze spánku jsem v životě neviděl. Host vyletěl, netrvalo to snad ani vteřinu, a kolem hlavy mi proletěla pěst. Cítil jsem jen průvan těsně u obličeje. „Co je, co je?!" zařval host. To už u něj stáli vrchní a říkali: „Klid, Čerte, klid." Až potom mi ti prevíti řekli, že to byl mistr Evropy v boxu.

Podobná věc se stala jednou na Silvestra. Všimli jsme si, že Čerta někdo z hostů zahází konfetami. Aby nebyl průšvih, jelikož jsme

ho už znali, šli jsme z něj ty konfety sundat. Byla to práce, jako když pyrotechnik likviduje minu. Opatrně jsme z něj všechno sundali, aniž by se probudil.

Určitě jste měli v kolektivu někoho, komu se nechtělo moc makat. Takové to takzvané „netáhlo". My tam měli jednoho, a to teda byla třída! U něj byla na prvním místě kávička a dlouhý kouř. Nenechal se vyrušit, dokud nedopil a nedokouřil. Jednou mu povídám: „Ládíku, zítra v sedm hodin jsou snídaně!" „Jo, v pohodě," odpověděl. Přišel až v jedenáct, celý ještě rozklížený. Povídám mu: „Kde jsi byl? Co mám napsat za důvod, že jsi nepřišel na snídaně?" „Napiš tam porucha hodinového aparátu..."

Domluvili jsme se s kolegy a koupili lahvičku gutalaxu. Když jsme ráno pili kávu a on si odskočil, „trochu" jsme mu tam nalili. Obědy proběhly normálně a pak začaly tanečky. Asi za dvě hodiny jsme u něj viděli poprvé a naposledy v životě rychlý pohyb! To když se ohnul do vinglu, v běhu sebral balík ubrousků a zmizel na toaletě. Vrátil se asi za čtyřicet minut. To už u výčepu stála jedna paní a řvala, že čeká hroznou dobu na dvojku bílého. Láďa povídá: „Paní, já mám z prdele kropáč, musel jsem sežrat něco mastného ze špalku a teď mám lítačku! Už zase běžím!" Dopadlo to tak, že už se na plac nevrátil. My jsme si jeho rajon, který byl ze všech nejmenší, snadno rozdělili a kuchaři měli od té doby aspoň po starostech, že by jim něco užíral ze špalku.

Jdu do restaurace na oběd. Sednu si ke stolu, kde už sedí jeden host. Oba si vybíráme z jídelního lístku, já si objednám svíčkovou, on smažený řízek. Za dvacet minut nám to přinesou najednou. Sice čekám takovou dobu na hotovku, ale mám čas, tak si nestěžuju. Obsluha možná nepostřehla, že jsme přišli každý zvlášť. Přede mě servírka postaví

svíčkovou, před pána položí pstruha. Popřeje dobrou chuť a odejde. Spolustolovník chvilku kouká na pstruha, pak vezme příbor a dá se do něho. Povídám mu: „Promiňte, nechci se vtírat, ale neobjednal jste si řízek?“ On povídá: „Objednal, ale tohle vypadá taky dobře, tak to sním.“ Za chvilku vidím, jak tam servírka zmateně lítá s řízkem mezi stoly. Bylo mi jí líto, bylo jasné, že to povolání dělala teprve pár dní.

Jistě jste také pracovali s kolegyní nebo kolegou, kteří jak mohli, vzali kuchařům něco ze špalku a v horším případě ujídali hostovi z talíře. Měl jsem jednu kolegyni, která na to byla obzvláště zatížená. Tu snědla hranolek, jinde zase opečený brambor, a kdyby mohla, ukousne hostovi i kus z řízku. A tak to šlo stále dokola.

Jednou nesla hostovi švestkový kompot. Samozřejmě že jedna ze švestek jí zmizela v puse. Přišla ke stolu, rozdává hostům jídlo, pokládá švestkový kompot, a když říká: „Dobrou chuť,“ vypadla jí pecka z pusy rovnou do misky. Dodnes vidím, jak čtyři nahnuté postavy koukají do kompotu. Kolegyně ihned duchapřítomně vyjekla: „Jéé, mně vypadl zub!“ a rychle vzala kompot zpátky s tím, že pánovi přinese jiný. Host jí odpověděl: „Už nemusíte, ale koukám, že máte zuby jako pecky.“ Nějaký čas si dala pokoj, ale pak zase najela do starých kolejí.

Brzo se zjistilo, že vedoucí s přezdívkou „Tři psi“ má v občanském průkazu patnáct razítek o zaměstnání. Jednou si nás svolal na poradu a začal s námi probírat její program bod po bodu.

Bod 1: všude na WC nechá dát zrcadla kolem dokola, dokonce i na strop. Udělal to prý už i ve Škodovce a škodováci se tam báli doslova vysrat.

Bod 2: budeme chodit k hostům se životopisem a host si poté vybere, zda chce, abychom ho obsluhovali, či ne.

Bod 3: pořídí se velký sklad kostýmů a my se budeme oblékat podle zájezdu, který přijede. Kdyby přijeli maďarští turisté, tak nám vrchní nalepí kníra a kotlety, abychom jim byli podobní.

Přihlásil jsem se ke slovu a řekl, že až přijedou váleční invalidé, tak nám můžou useknout ruku a nohu, abychom k nim zapadli. „Nedělejte si z toho prdel!" zařval. Sedám si a polohlasem říkám: „Bože, to je vůl!" (Zaplaťpánbůh, že ani ne za půl roku dostal do občanského průkazu šestnácté razítko...)

Bod 4: vybere se nejhezčí servírka, uprostřed parketu si sedne na židli a zůstane tam tak celou šichtu. Nebude dělat nic, jen bude mít nohu přes nohu, ruku pod bradou a zádumčivě se dívat. To proto, aby hosté věděli, že i servírky jsou hezké.

Bod 5: udělá se zvláštní východ pro soudruha generálního ředitele ze Škodovky (nebo nějakého význačného politika). To proto, kdyby se ožral, aby pak neklopýtal mezi dělnickou třídou a mohl odejít speciálním vchodem, kde na něj bude čekat taxík.

Ještě teď, když si na to vzpomenu, se musím smát.

Napíšu něco o vedoucích, které jsme měli za dob komunismu. Vesměs to byli kovaní komunisti a kádrové rezervy. Jednou nastoupil nový šéf – supertěžká váha, dobrých sto čtyřicet kilo. Vždycky, když si šel pro oběd, naložil mu kuchař Jaroušek obrovský klubový talíř až po okraj. Říkám mu: „Jardo, podívej se na něj, sotva se valí, a ty mu ještě naložíš tolik žrádla." Jaroušek povídá: „Svině se musí krmit, aby praskly!"

Vedoucí měl kancelář udělanou ve výklenku chodby, takže žádné okno, žádná ventilace. Jediné, co ho na celém provozu doopravdy zajímalo, bylo sbírání zbytků pro psy, které si schovával porůznu v kanceláři. Začali jsme mu říkat „Tři psi". Už ani nevěděl, kam si co schoval, takže to tam hrozně smrdělo. Bylo legrační vidět, když vycházeli hosté – čichali k sobě a pak hnali rychle pryč. Tak rychle vyřízené objednávky snad nikde jinde nebyly.

Je deset hodin, restaurace se otevírá a vchází první hosté. Mezi nimi takový zvláštní týpek. Nesu mu jídelní lístek. Otevře ho a hned hlásí: „Dám si pečené koleno a pivo." Za chvilku mu to koleno nesu. Pak to netrvá ani patnáct minut a beru od něj talíř, zbyly na něm jenom kosti, jako když je ožere piraňa. Pak už jen sedí a kouká.

V duchu si říkám: od něj asi větu typu „Pane vrchní, zaplatím!" neuslyším ani do konce šichty. Jdu k němu a povídám: „Když dovolíte, já bych to zkasíroval." Podívá se na mě a řekne: „Já nemám peníze!" „Prosím?" ptám se. „Nemám peníze!" opakuje. „A to jste si musel dát pečené koleno za 159 korun? To jste si nemohl dát plněné knedlíky za 49?" Podívá se na mě a hlesne: „Když já na něj měl takovou velkou chuť!" I když jsem byl na něj naštvaný, tím tónem, jakým to řekl, mě prostě rozesmál.

Jsou tři hodiny ráno. Zavírám za posledními čtyřmi hosty ze svatby dveře a první, co jdu zkontrolovat, jsou záchody. Všechno v pohodě, jen na dámském záchodě zůstala jedna kabinka zavřená. „Je tam někdo?" Slyším: „Tady jsem já!" Odpovídám: „Kdo já?" Dívčí hlas: „No přece já!" Otevře mladá slečna a já se nestačím divit. Víko záchodové mísy je zavřené a na něm vidím hrneček s kávou, vedle na talířku jsou dortíky, další talířek je naložený šunkou, sýrem, kuřecími řízečky a pečivem. Nahoře na nádržce je cola a víno. Povídám: „Sakra, vy jste si tady udělala malý raut!" Slečna odpoví: „Někdy mám ráda samotu. Jen ta hudba tady byla jiná než na sále."

Vyběhnu ven a volám za tou odcházející čtyřkou: „Zapomněli jste si tady občanku!" Slyším, jak odpovídají, že občanky mají všichni u sebe. „Tím myslím, že tu máte ještě jednu slečnu." Vůbec jim nebylo divné, že nesou v ruce její sako, a ona nikde. Vrátili se pro ni a odvedli ji pryč. Já vzal plato a šel sklidit zbytek rautu ze záchodové mísy.

Krásně prostřená svatební tabule. Chvilku před svatbou přiletí, jak se říká, taková paní od rány a povídá: „Dejte mi půllitry s vodou!“ Ptám se: „Proč?“ Odvětí: „Na stole nemáte vázy na květiny pro nevěstu a maminky.“ Nevím, jak mě to napadlo, ale řekl jsem jí: „Víte, mně sice říkají Barbar Conan, ale nejsem zase takový barbar, abych ničil takhle krásnou tabuli půllitry s vodou. Vázy máme připravené a čekáme, až uvidíme velikost kytek. Podle toho je tam hned založíme.“ Zůstala s pusou dokořán. „Tak jo,“ řekla nakonec a odešla. Svatba probíhala v pohodě, uplynou dvě hodiny a znovu se objeví dotyčná, přivede s sebou rodiče nevěsty i ženicha a povídá: „Tak to je pan vedoucí Conan!“ Teď jsem pro změnu zůstal s pusou dokořán já. Rodiče moc děkovali za krásnou tabuli a na závěr ještě prohodili: „Máte opravdu zvláštní jméno.“ Raději už jsem to nekomentoval.

Čekám na ženicha, až přiveze svatební dort. Přijíždí autem, střihne tam krásný smyk a prudce zabrzdí. Říkám si: to jsem na ten dort teda zvědavej. Nese ho v polystyrenovém obalu. Povídám mu: „Ten dort je dozajista za zenitem, ten ale bude vypadat! Když jsem vás viděl, jak jste přijel, tak by ho nezachránil ani obal z betonové roury.“ Ženich sebevědomě na to: „V klidu, bude v pohodě!“ Sundáme obal a koukáme, že třetina dortu chybí, zůstala přilepená na stěně obalu. Ženich najednou ztratil humor. Ještě že to byl dort šlehačkový. Náš kuchař si s ním trochu pohrál a za chvíli nebylo nic poznat. Ženich si oddechl: „Hlavně to neříkejte nevěstě!“

Svatba je v plném proudu. Za mnou přichází nevěsta, že se jde podívat na ten svatební zázrak. Vezmu ji do chladicího boxu. Všude je plno regálů s jídlem, výslužky pro svatebčany, místa sotva na otočení. Trochu se tam v těch dlouhých šatech zamotá, zavrávorá a rukou plácne přímo do dortu. Chvilka ticha a holka začne plakat, je z toho dost

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Obsluhoval jsem kdekoho*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.